

Από τον αντι-ιμπεριαλισμό στην εξωτερική πολιτική ένα τσιγάρο δρόμος (Το B.D.S. σαν παράδειγμα)

Το φετινό καλοκαίρι χαρακτηρίστηκε από ειδήσεις στο φόντο γύρω από αψιμαχίες του Ιράν με διάφορα κράτη (από το Ισραήλ και τις Η.Π.Α. μέχρι την Αγγλία και τα αραβικά κράτη). Πρόκειται για έναν πόλεμο χαμηλής έντασης που διεξάγεται με αντίπαλο το Ιράν που μετράει ήδη κάμποσα χρόνια και σαν αιχμές του έχει την αγορά πετρελαίου, το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν και, βέβαια, την ανταγωνιστική προς τους δυτικούς επέκτασή του προς το Ιράκ, τη Συρία και τον Λίβανο-με την υποσημείωση ότι για το Ισραήλ δεν υπάρχουν πολλά περιθώρια ανοχής στην ιρανική επέκταση, καθώς η Τεχεράνη έχει υποσχεθεί σε διάφορες φάσεις την οριστική καταστροφή της Ιερουσαλήμ. Αυτός είναι ο λόγος που το Ισραήλ επιθυμούσε ως ο πιο άμεσα ενδιαφερόμενος από όλους τους υπόλοιπους να ξεκινήσει ένας πόλεμος εναντίον του Ιράν με στόχο την καταστροφή της δυνατότητας κατασκευής πυρηνικών όπλων ή και την αλλαγή καθεστώτος. Η βασική εσωτερική διαμάχη του Ισραήλ με τις Η.Π.Α. εδώ και δεκαπέντε σχεδόν χρόνια είναι ότι οι Η.Π.Α. δεν μπαίνουν μπροστά για αυτό τον πόλεμο και, αντί αυτού, προσφέρουν στο Ισραήλ διπλωματικά «δώρα».

Σαν τέτοιο μπορεί να θεωρηθεί ίσως το ότι πέρασε από το αμερικάνικο Κογκρέσο ένας –μη δεσμευτικός ακόμα– νόμος που όρισε ως παράνομες τις πρακτικές του λεγόμενου «κινήματος BDS (Boycott, Divest, Sanction)». Το κίνημα BDS είναι ουσιαστικά ένα δίκτυο αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη το οποίο γυρεύει να απονομιμοποιήσει το Ισραήλ και τις πολιτικές του απέναντι στους Άραβες της Παλαιστίνης. Το διεθνές αριστερό αντι-ιμπεριαλιστικό ρεύμα στη Δύση και όχι μόνο, από την άλλη, κατακεραύνωσε την ψήφιση αυτού του νόμου στο Κογκρέσο από Δημοκρατικούς και Ρεπουμπλικανούς αντίστοιχα, ανασύροντας τις παλιές, γνωστές από την εποχή της Ε.Σ.Σ.Δ., θεωρίες ότι το Ισραήλ είναι το προκεχωρημένο φυλάκιο της Δύσης στη Μέση Ανατολή ή, στην πιο αντισημιτική εκδοχή, ότι οι Η.Π.Α. είναι το ‘σκυλάκι των εβραίων’. Τέτοιες «αναλύσεις» φυσικά δεν θα μπορούσαν να λείπουν και από την Ελλάδα που, ως γνωστόν, βριθεί σπουδαίως αναλυτών της διεθνούς σκακιέρας.

Το δικό μας πρόβλημα με τις «αναλύσεις» αυτές είναι ότι, από την οπτική που τις διαβάζουμε και τη θέση που έχουμε, καταλαβαίνουμε ότι δεν μας είναι καθόλου ωφέλιμες για μια σειρά λόγων που έχουν να κάνουν κυρίως με τη συσκότιση των μυαλών μας για το εδώ και τώρα στην Ελλάδα του 2019, λόγοι που εξηγούνται παρακάτω.

α) Η αντι-ιμπεριαλιστική ανάλυση συνεχίζει να εκθέτει αυτού του είδους τις πρώην σοβιετικές αναλύσεις, μολονότι δεν υπάρχει καν Σοβιετική Ένωση, συνεχίζοντας να χωρίζει τον πλανήτη σε καλά και σε κακά κράτη, καλούς και κακούς λαούς, οδηγώντας μας αναγκαστικά στην αγκαλιά ενός ιμπεριαλισμού –μπορεί του αντίπαλου ιμπεριαλισμού από αυτόν με τον οποίο κάνει παρέα προς το παρόν το ελληνικό κράτος, αλλά σε κάθε περίπτωση στην αγκαλιά ενός ακόμη κρατικού ιμπεριαλισμού, με εθνικές επιδιώξεις και ολοκληρωτικές φιλοδοξίες. Αν κάποτε η Σοβιετική Ένωση εξέφραζε μάλιστα μια εναλλακτική μορφή οργάνωσης στο κυρίαρχο καπιταλιστικό σύστημα στη Δύση, σήμερα δεν υπάρχει καν αυτό το πρόσχημα, αφού η Ρωσία είναι ένα καθ’ όλα καπιταλιστικό κράτος, με τους περισσότερους μάλιστα νεοναζί ανά τον κόσμο. Αυτό σημαίνει για εμάς ότι, πρώτον, η αντι-ιμπεριαλιστική ανάλυση δεν εστιάζει κριτικά στις κρατικές και εθνικές επιδιώξεις του ελληνικού κράτους αλλά σε αυτές κάποιου άλλου κράτους. Και, δεύτερον, δείχνει πως γενικά δεν έχει κανένα πρόβλημα με τις κρατικές και εθνικές επιδιώξεις εν γένει· απλά θεωρεί ότι κάποιες κρατικές και εθνικές επιδιώξεις είναι κακές, ενώ άλλες είναι για κάποιο λόγο καλές (π.χ. η παραίτηση του μέλους του πολιτικού γραφείου της Χαμάς τον Ιούλιο του 2019, προς την παλαιστινιακή Διασπορά «να σκοτώσει Εβραίους σε κάθε χώρα του κόσμου»). Κι αυτό εν τέλει

σημαίνει ότι στην κατάλληλη συγκυρία ακόμα και οι ελληνικές κρατικές και εθνικές επιδιώξεις θα μπορούσαν να είναι καλές, αν είναι ενταγμένες στο σωστό διακρατικό μπλοκ, όπως θεωρούσε εξάλλου η μαμά-οργάνωση του αντι-ιμπεριαλισμού στην Ελλάδα, το ΚΚΕ. Εμείς πάλι καταλαβαίνουμε ότι τέτοιου είδους πολιτικές δεν έχουν καμία σχέση ούτε με την αναρχική ιδεολογία ούτε με την αντιεξουσιαστική ή ταξική οργάνωση και, συνεπώς, ανάγονται σε έναν πατριωτικό, κατ’ όνομα κομμουνιστικό, ολοκληρωτισμό, δεκτικό προς μια ομάδα καπιταλιστικών κρατών.

η αφίσα του antifa negative το Μάη του 2018

β) Δεδομένου ότι η αντι-ιμπεριαλιστική ανάλυση έχει αιώνια σχήματα και καλοούπια που περιμένει να κουμπώσουν πάνω της τα κάθε φορά συγκυριακά γεγονότα, δεν μπορεί να δει σε βάθος την ευρύτερη σκακιέρα, ότι π.χ., όπως είπαμε παραπάνω, η ψήφιση ενός αντι-BDS νόμου από το αμερικάνικο Κογκρέσο μπορεί να μην είναι ακριβώς «γη και ύδωρ» στο Ισραήλ, αλλά κάτι μικρό σε σχέση με το μεγάλο που πεισματικά αρνείται να δώσει (πλάτες συμμετοχής σε έναν πόλεμο με το Ιράν). Αυτό σημαίνει ότι αυτή η ανάλυση επιστρατεύει μια ισοπεδωτική, φανατική ματιά, αγνοώντας τις «γκρίζες ζώνες», τα «αδειάσματα» και, το βασικότερο, τα περιθώρια αυτονομίας του κάθε κράτους. Το ότι όλα αυτά δεν αναγνωρίζονται στις σχέσεις Ιράν-ΗΠΑ-Χαμάς-Ισραήλ, σημαίνει ότι δεν αναγνωρίζονται ούτε και στην περίπτωση του ελληνικού κράτους. Ο αντι-ιμπεριαλισμός εμφανίζεται έτσι σαν μανιακίστικη προφητεία παρά σαν πολιτική μεθοδολογία, επομένως, είναι πιο επιρρεπής σε ατομικές ποιότητες ανάλυσης: τις ατομικές προκαταλήψεις και τις φιλτραρισμένες γνώσεις των διάφορων κινηματικών ηγετών που διοικετεύουν στο ποίμνιο τους τιδηήποτε με βάση τον προσωπικό τους γνωσιακό ορίζοντα. Το επίπεδο των αριστερών κινημάτων, βέβαια, και ειδικά αυτό στην Ελλάδα, είναι δεκτικό σε συνωμοσιολογίες και έτοιμα σχήματα, αρκεί ο εκάστοτε αντι-ιμπεριαλιστής που τα πλασάρει αυτά να ξερει αγγλικά και να μπορεί να πατήσει κλικ για να διαβάσει μια

αγγλόγλωσση ηλεκτρονική εφημερίδα. Το πάλοι ποτέ βάρος του αντι-ιμπεριαλισμού στο κίνημα έχει διαλυθεί στα εξών συνετέθη, μεταξύ άλλων στο σταμπάρισμα των Εβραίων ως της μονής δυστυχίας αυτού του κόσμου. Αν κάποτε ο Φραντς Φανόν, μια εμβληματική φιγούρα της αντι-αποικιακής σκέψης, έλεγε: «Όταν ακούτε να κακολογούν τους Εβραίους, τεντώστε τα αυτιά σας: για εσάς μιλούν», σήμερα οι αντι-ιμπεριαλιστές βιάζονται να ψέξουν τους «εβραίους φασίστες» για εκμετάλλευση του Ολοκαυτώματος. Όλα αυτά σημαίνουν, εν τέλει, ότι κληρονομούμε και σήμερα μια κακή ανάλυση για το κράτος –άρα και το δικό μας κράτος– και μια κακή μεθοδολογία, που έχει παραχθεί από τις ατομικές συμπάθειες και ένστικτα αριστερών ηγετών και όχι μια συλλογική άποψη, δουλεμένη σε επίπεδο κοινών αποφάσεων που έχει βγει αλώβητη από εσωτερική και εξωτερική κριτική. Η ύπαρξη τέτοιων ασπρόμαυρων και μη συλλογικών αναλύσεων για το κράτος είναι περιττό να πούμε ότι συνυπάρχει αρκετά βολικά με τον τρόπο που τα ίδια τα κράτη μπορούν να επηρεάσουν, με άμεσους ή έμμεσους τρόπους, τις ατομικές συνειδήσεις των «συντρόφων με επιρροή».

γ) Η αντι-ιμπεριαλιστική ανάλυση, επιπλέον, κάνει πως δεν βλέπει το πώς έχει προχωρήσει ο κόσμος από το 1970 και μετά. Η καπιταλιστική και κρατική αφομοίωση των πολιτικών ταυτότητας και η επεξεργασία και μετατροπή τους σε «ανθρώπινα δικαιώματα», περιφρουρεί αν μη τι άλλο τη σταθερότητα αυτών των δομών εξουσίας, λειαιώνοντας τις κριτικές αιχμές που συνόδευσαν τα παλιότερα προτάγματα ορατοποίησης των επιμέρους ταυτοτήτων μας και των σχέσεων εξουσίας που εκτίθονταν στα πλαίσια ενός συνολικού ανατρεπτικού λόγου. Έτσι, οι «καταπιεσμένοι λαοί» που χρήζουν βοήθειας –και γιατί όχι απελευθέρωσης– και οι «φασιστικές κοινωνίες», σχήματα σκέψης δηλαδή που είναι βούτυρο στο ψωμί της κάθε κρατικής προπαγάνδας ήδη από τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, σήμερα διέρχονται μέσα από πιο εξελιγμένες πρακτικές διαμεσολάβησης και προπαγάνδας (βλ. Μ.Κ.Ο., διεθνείς καμπάνιες αλληλεγγύης στον ταπέ και στον δεϊνά, εναλλακτικά Μ.Μ.Ε. κ.τ.λ.). Δεδομένων των παραπάνω, ποτέ δεν ήταν τόσο τζάμπα να είσαι ριζοσπάστης. Όπως οι Η.Π.Α. προέβησαν σαν λόγο επίθεσης στο Αφγανιστάν την απελευθέρωση των Αφγανών γυναικών από τους Ταλιμπάν και οι Γερμανοί, πιο πριν, συμμετείχαν στο χτύπημα κατά της πρώην Γιουγκοσλαβίας «για να αποτρέψουν ένα νέο Άουσβιτς», όπως είχαν πει οι Πράσινοι υπουργοί, έτσι και στην αριστερά στηρίζονται, ακόμα και σήμερα, οι διάφορες κρατικές ατζέντες με πρόσχημα την υπεράσπιση δικαιωμάτων και εθνικών δικαίων, έναντι βέβαια άλλων δικαιωμάτων και άλλων εθνικών δικαίων.

δ) Στην ευρωπαϊκή αντι-ιμπεριαλιστική πρακτική στο παρελθόν, στην ένοπλη ή στην ευρεία κινηματική της εκδοχή, ασκήθηκε μεγάλη κριτική και η ίδια πέρασε μέσα από αυτοκριτικές τοποθετήσεις σχεδόν σε κάθε χώρα, λόγω της συνάφειάς της με τον αντισημιτισμό. Μέλη των Επαναστατικών Πυρήνων και άλλων ένοπλων οργανώσεων της Γερμανίας μετάνιωσαν πικρά το πώς αγνόησαν το ζήτημα αυτό, εξυπηρετώντας στην ουσία τη γερμανική αντισημιτική ιδεολογία μεταπολεμικά, σε μια ευθεία γραμμή από τη Shoah μέχρι τις αντι-εβραϊκές τους δράσεις και λόγους. Σήμερα, η έλλειψη κριτικής και αυτοκριτικής δείχνει ακριβώς την προσαρμογή των σημερινών «κινήματων» στη λογική της ατζέντας της εξωτερικής πολιτικής των κρατών. Μια τέτοια περίπτωση είναι και το κίνημα Β.Δ.Σ. Ούτως ή άλλως, η πρακτική του μπόϊκοτάζ, της στοχευμένης δηλαδή απαξίωσης κάποιων προϊόντων που παράγονται εντός των εθνικών συνόρων ενός

κράτους, αμφισβητείται κατά πόσο είναι έγκυρη τόσο σε επίπεδο αντι-καπιταλισμού, όσο και ωφέλιμη πρακτικά στην «άσκηση πίεσης» εναντίον ενός κράτους. Παρόλα αυτά υπάρχει ιστορικά η πετυχημένη περίπτωση του μπόϊκοτάζ κατά του Απαρτχάιντ της Νοτίου Αφρικής. Ωστόσο, το κίνημα Β.Δ.Σ. έχει τόσο θεμελιώδεις διαφορές ακόμα και με αυτή την καμπάνια, που το καθιστούν περισσότερο ύποπτο σε σχέση με τον αντισημιτισμό αλλά και πιο ξεκάθαρα δεμένο με τα συμφέροντα εξωτερικής πολιτικής.

Το μπόϊκοτάζ κατά εβραϊκών προϊόντων και καταστημάτων, καταρχάς, έχει μια μακρά παράδοση μέσα στο ναζιστικό κίνημα ήδη από τη δεκαετία του 1920, εκατό χρόνια πριν. Πριν πάρουν την εξουσία οι εθνικοσοσιαλιστές ήταν γνωστό πως μεγάλες γερμανικές επιχειρήσεις, όπως τράπεζες και ασφαλιστικές εταιρείες, αλλά και βιομηχανίες όπως η Siemens, αρνούσαν να προσλάβουν Εβραίους. Εστιατόρια, καφέ και ξενοδοχεία τους αρνούσαν την είσοδο. Το 1933, με την άνοδο των ναζί στην εξουσία, ο Χίτλερ ανακοίνωσε το παν-γερμανικό μπόϊκοτάζ των εβραϊκών επιχειρήσεων με τα S.A. να αναρτούν τις γνωστές πινακίδες «Kauft nicht bei Juden!» [Μην αγοράζετε από τους Εβραίους!] έξω από τα εβραϊκά καταστήματα. Έπειτα, στα πλαίσια φυλετικών μέτρων, οι ναζί απαγόρευσαν από τους Εβραίους να μπορούν να πάρουν ακαδημαϊκές θέσεις στο πανεπιστήμιο και εκδιώχθηκαν όλοι οι Εβραίοι καθηγητές πανεπιστημίου, δικαστές, γιατροί και δικηγόροι από τις θέσεις τους στη Γερμανία. Έξω από τα μαγαζιά των Εβραίων, τα S.A. γράφανε με μπογιά «Geh nach Palästina!» [Να πάτε στην Παλαιστίνη!]. Το μπόϊκοτάζ των Γερμανών μιμήθηκαν εθνικιστικά και αντισημιτικά κινήματα και σε άλλες χώρες όπως στην Πολωνία, στις Η.Π.Α. και στον γαλλόφωνο Καναδά. Το μπόϊκοτάζ, λοιπόν, σαν «κίνηματικό» μέσο κουβαλάει το βαρύ ιστορικό φορτίο των φασιστών, των ναζί και, εν γένει, των αντισημιτών.

Την αιχμή αυτή, αμέσως μετά τους ναζί, συνέχισε να τη θέτει ο Αραβικός Σύνδεσμος, ένας οργανισμός 22 αραβικών κρατών που, με την ίδρυσή του το 1945, έβαλε σαν στόχο του την παρεμπόδιση της εβραϊκής ανάπτυξης στην Παλαιστίνη μέσω «του μπόϊκοτάζ εναντίον των σιωνιστικών προϊόντων», πολύ πριν την ίδρυση του Ισραήλ και ενώ ακόμα οι Εβραίοι εξοντώνονταν στα στρατόπεδα θανάτου. Ο Σύνδεσμος ίδρυσε ένα ειδικό γραφείο γι' αυτό το σκοπό, ώστε να συντονίζει τις προσπάθειες όλων των κρατών. Από το 1948, με την ίδρυση του Ισραήλ, το μπόϊκοτάζ των εβραϊκών προϊόντων μετατράπηκε σε μπόϊκοτάζ των ισραηλινών προϊόντων και, δευτερευόντως, σε άσκηση πίεσης σε άλλα κράτη, εταιρείες και διεθνείς θεσμούς ώστε να μη συνάπτουν σχέσεις με το Ισραήλ.

Δεδομένης της κατάρρευσης του ανατολικού μπλοκ μετά το 1989, του τέλους στο οποίο άρχισε να οδηγείται η παλαιστινιακή τρομοκρατία που οδηγούσε σε λουτρά αίματος και της αλλαγής πλεύσης κάποιων μελών του Αραβικού Συνδέσμου απέναντι στο Ισραήλ (Αίγυπτος, Ιορδανία), το μέτωπο του αντι-ισραηλινού μπόϊκοτάζ και της αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη εμφάνισε ρήγμα. Ωστόσο το 2001, μέσω του Ο.Η.Ε. ξεκίνησε μια νέα προσπάθεια αναδιοργάνωσης της συγκεκριμένης πολιτικής, με αφορμή το Παγκόσμιο Συνέδριο κατά του Ρατσισμού στο Ντέρμπαν της Νοτίου Αφρικής. Ο αντισημιτισμός ήταν έκδηλος στο συνέδριο αυτό, τόσο στις τοποθετήσεις των συνέδρων και τα εργαστήρια των Μ.Κ.Ο., όσο και στους πάγκους όπου πωλούνταν τα Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών. Το 2002, όταν ξεκίνησε η Δεύτερη Ιντιφάντα, ευρωπαϊκές, αμερικάνικες και αραβικές οργανώσεις κάλεσαν σε ένα διεθνές μπόϊκοτάζ των ισραηλινών πανεπιστημίων και πολιτιστικών θεσμών, πρωτοβουλία που κατέληξε στη δημιουργία της οργάνωσης της 'Παλαιστινιακής Εκστρατείας για το Ακαδημαϊκό και Πολιτιστικό Μπόϊκοτάζ του Ισραήλ', συνιδρυτής της οποίας υπήρξε ο Omar Barghouti, ένας γνωστός Παλαιστίνιος αγωνιστής με σπουδές

στο Πανεπιστήμιο του Κολούμπια στις Η.Π.Α. και πλέον υποψήφιος διδάκτορας στο Πανεπιστήμιο του Τελ Αβίβ, κάτοικος Ισραήλ. Οποία ομοιότης με το νοτιοαφρικανικό Άπαρτχάιντ, ε;

Σύμφωνα με τον αρθρογράφο της αριστερής ισραηλινής εφημερίδας Haaretz και φοιτητή του Πανεπιστημίου Brown στις Η.Π.Α. Jared Samilow, ο πιο σημαντικός αντίκτυπος του κινήματος B.D.S. στις Η.Π.Α. είναι το κοινωνικό κόστος που αντιμετωπίζουν οι Εβραίοι που ζούν εκτός Ισραήλ. Το Δεκέμβριο του 2013 η Αμερικανική Ένωση Φοιτών (A.S.A.) ενέκρινε με ψήφισμά της το μποϊκοτάζ των ισραηλινών ακαδημαϊκών θεσμών. Ας σημειωθεί ότι η A.S.A. στα 52 χρόνια της ιστορίας της, δεν έχει υποστηρίξει κανένος είδους μποϊκοτάζ εις βάρος ακαδημαϊκών άλλου κράτους του κόσμου. Υπό αυτή την οπτική, η πίεση που Ισραήλ στις Η.Π.Α. να ψηφίσουν τον αντι-BDS νόμο, περισσότερο φαίνεται να συνιστά επιθυμία παρέμβασης στα των εβραϊκών κοινοτήτων στις Η.Π.Α., χαλαρώνοντας αντίστοιχα την πίεση σε όσους Εβραίους τη δέχονται και περιορίζοντας το περιθώριο δράσης των αριστερών κυρίως Εβραίων που ασπάζονται το κίνημα B.D.S. Ίσως, μάλιστα, ο αντίκτυπος αυτής της νομοθεσίας είναι σημαντικότερος προς αυτή την κατεύθυνση, παρά προς τη γενικότερη καταστολή του B.D.S., το οποίο δεν φαίνεται να έχει θεαματικά αποτελέσματα σαν κίνημα, μετά από 20 περίπου χρόνια δράσης. Ίσα-ίσα, το ισραηλινό κράτος τα τελευταία πέντε χρόνια έχει αναπτύξει ημι-επίσημες σχέσεις (π.χ. Σαουδική Αραβία, Ιρακινό Κουρδιστάν) και εμπορικές σχέσεις ή συνομιλίες (π.χ. Μπαχρέϊν, Ομάν, Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, Υεμένη) με κράτη που δεν θα το φανταζόταν καν το 1948. Ενόψει του κοινού ιρακινού εχθρού, η υποτιθέμενη φιλο-παλαιστινιακή θέση του Αραβικού Συνδέσμου μπορεί να πάει και λίγο παραπέρα. Μολονότι το B.D.S. τα πάει καλά με τους δυτικούς ακαδημαϊκούς και τις προτεσταντικές εκκλησίες, ακόμη και τους Γερμανούς νεοναζί, έχοντας καταφέρει να ακυρώσουν κάποιες συναυλίες στο Ισραήλ, ο αντίκτυπος του στην ισραηλινή οικονομία είναι μηδαμινός: το ισραηλινό ΑΕΠ έχει διπλασιαστεί μεταξύ 2006 και 2015, με τις ξένες επενδύσεις στη χώρα να έχουν τριπλασιαστεί μέσα στην ίδια περίοδο.

* * *

Αυτού του είδους ο αντι-ιμπεριαλισμός μας φαίνεται ξεφλημένος, για την ακρίβεια το πτώμα του φαίνεται να έχει βρωμίσει ήδη από τη δεκαετία του 1970, από τη στιγμή που τα κράτη έμαθαν πώς να μιλάνε και με «αριστερό φιλελεύθερο» λεξιλόγιο πια για λαούς και ανθρώπινα δικαιώματα που χρήζουν υπεράσπισης. Όπως παλιότερα συνέβαινε με τα αραβικά και τα σοσιαλιστικά κράτη, έτσι και σήμερα, οι υποστηρικτές του B.D.S., οι εκκλησίες, οι δυτικοί ακαδημαϊκοί, οι νεοναζί και οι λιγοστοί αριστεροί ηγετίσκοι φαίνεται ότι έχουν τους δικούς τους πολιτικούς λόγους να το υποστηρίζουν. Η λογική, όμως, του «λιγότερου» κακού, του «λιγότερο» φασιστικού κ.τ.λ. δεν αποβαίνει με κανέναν τρόπο ωφέλιμη, ούτε για εμάς ούτε για κάποιους Άραβες, ούτε για οποιουδήποτε άλλους –χώρια που οι εκκλησιαστικές, ακαδημαϊκές και πολιτικές επιδιώξεις διάφορων για να αποκτήσουν «τη φήμη των ενάρετων» θα έπρεπε να μας αφήνουν παγερά αδιάφορους. Ούτε οι πολιτικές τους επιδιώξεις, να μαζέψουν τα μαντριά τους μέσα από φτηνή εξωτερική πολιτική, ούτε η τελείως μανιαϊστική και ρηχή αντίληψη τους περί κράτους και διακρατικών ανταγωνισμών μας αφορά. Τα κινήματά τους, που περνάνε μέσα από συνέδρια του Ο.Η.Ε. και τόνους αντισημιτισμού, θα έπρεπε να τα έχουμε ξεσμένα. Η απόρριψη των εθνικιστικών προτάσεων –και της αντισημιτικής ουράς τους που παρακράτησε μέσα στον χρόνο– είναι το πρώτο βήμα για την ανάπτυξη αυτόνομων αντιφασιστικών θέσεων.

Στη Γερμανία, το ακροδεξιό κόμμα *Die Rechte* ξεκάθαρα νιώθει συνδεδεμένο με το κίνημα BDS. Βάζοντας το λινκ της γερμανικής σελίδας του BDS στην ιστοσελίδα του, γράφει ότι το κίνημα αυτό είναι αφοσιωμένο «στην απομόνωση του σιωνιστικού επιθετικού κράτους», πολιτικά, οικονομικά και πολιτιστικά, προς υπεράσπιση «των δικαιωμάτων του Παλαιστινιακού λαού». Οι Γερμανοί νεοναζί κάνουν τις δικές τους αντι-ισραηλινές διαδηλώσεις κουβαλώντας πλακάτ για το μποϊκοτάζ και διακηρύσσοντας πως «το Ισραήλ είναι η δυστυχία μας!» [όπως ο *Der Sturmer* το 1930 έγραφε στην προμετωπίδα του «οι Εβραίοι είναι η δυστυχία μας!»]. Κάτω, οι πρώτοι διδάξαντες το αντι-εβραϊκό μποϊκοτάζ: τα γερμανικά S.A.

DC Dyke March Bans Jewish Pride Flag
Flags with Jewish stars are not allowed, but Palestinian flags are accepted.
forward.com

931 4:44 AM - Jun 8, 2019

523 people are talking about this

Ο αληθινός αντίκτυπος του BDS: το λεσβιακό pride στην Ουόσινγκτον απαγορεύει τη σημαία με τα χρώματα του ουράνιου τόξου και το αστέρι του Δαυίδ το 2019.